

ელია — რიცხვი ცამეტი

ორმოცდაექვსი

Jeff Pippenger

2023-10-19

წინა სტატიაში ელიას ვათანხმებდით 1798-იდან 1844 წლამდე პერიოდს. ელია სიმბოლურად შედის იმ ისტორიაში, როდესაც უილიამ მილერი აღდგა პირველი ანგელოზის უწყების საქადაგებლად. სარეფთის ქვრივი წარმოადგენს ერთგულ ეკლესიას, რომელიც აგროვებს ორ შემას, ანუ ორ ერს, რომლებიც 1844 წლის 22 ოქტომბერს ერთ ერად იქცეოდნენ.

და უთხარი მათ: ასე ამბობს უფალი ღმერთი: აჰა, მე გამოვიყვან ისრაელის მეთ წარმართთა შორისიდან, სადაც კი წასულან, და შევკრებ მათ ყოველი მხრიდან და შევიყვან მათ თავიანთ მიწაზე. და გავხდი მათ ერთ ერად იმ ქვეყანაში, ისრაელის მთებზე; და ერთი მეფე იქნება მეფედ მათ ყოველთათვის; და აღარ იქნებიან ორ ერად, და აღარც ორად გაიყოფიან ორ სამეფოდ არასოდეს. და მეტად აღარ შეიბილწებიან თავიანთი კერპებით, არც თავიანთი სისაძაგლეებით, არც თავიანთი რომელიმე დანაშაულით; არამედ ვიხსნი მათ ყველა მათი სამყოფლიდან, სადაც შესცოდეს, და განვწმენდ მათ; და იქნებიან ისინი ჩემი ერი, და მე ვიქნები მათი ღმერთი. და დავითი, ჩემი მსახური, იქნება მეფე მათზე; და ყველას ერთი მწყემსი ეყოლება; ისინიც ივლიან ჩემს სამართალთა მიხედვით, დაიცავენ ჩემს წესებს და აღასრულებენ მათ. და იცხოვრებენ იმ მიწაზე, რომელიც მივეცი იაკობს, ჩემს მსახურს, სადაც თქვენი მამები ცხოვრობდნენ; და იცხოვრებენ მასში ისინი, მათი შვილები და მათი შვილების შვილები უკუნისამდე; და დავითი, ჩემი მსახური, იქნება მათი მთავარი უკუნისამდე. და კიდევ, დავუდებ მათ მშვიდობის აღთქმას; ეს იქნება მათთვის საუკუნო აღთქმა; და დავამკვიდრებ მათ, და გავამრავლებ მათ, და დავდგამ ჩემს საწმიდარს მათ შორის უკუნისამდე. ჩემი სავანეც მათთან იქნება; და მე ვიქნები მათი ღმერთი, და ისინი იქნებიან ჩემი ერი. და გაიგებენ წარმართნი, რომ მე, უფალი, ვწმენდ ისრაელს, როცა ჩემი საწმიდარი იქნება მათ შორის უკუნისამდე. ეზეკიელი 37:21–28.

ეზეკიელი მიუთითებს რამდენიმე კურთხევაზე, რომლებიც აღთქმულია იმ ორ კვერთხს, ანუ ორ ერს, რომლებიც ერთ ერად იქცევიან. ჩვენ დავიწყებთ იმ ოთხი კურთხევის განხილვით, რომლებიც და უაითმა ოთხ „მოსვლად“ აღნიშნა და რომლებიც ყოველივე ერთად აღსრულდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს.

„ქრისტეს მოსვლა, როგორც ჩვენი მღვდელმთავრისა, უწმიდეს ადგილზე, საწმიდრის განსაწმენდად, როგორც ნაჩვენებია დანიელის 8:14-ში; კაცის ძის მისვლა ძველი დღეთათვის, როგორც წარმოდგენილია დანიელის 7:13-ში; და უფლის მისვლა თავის ტაძარში, როგორც იწინასწარმეტყველა მალაქიამ,—ესენი ერთი და იმავე მოვლენის აღწერებია; და ესევა აგრეთვე წარმოდგენილი სიძის ქორწილში მისვლით, როგორც ქრისტემ აღწერა მათეს 25-ში ათი ქალწულის იგავში.“ დიადი ბრძოლა, 426.

პირველი „მოსვლა“, რომელსაც და უაიტი მოიხსენიებს, არის მღვდელმთავრის მოსვლა „საწმიდრის განწმენდისათვის“, რომელიც უნდა აღსრულებულიყო ორი ათას სამასი წლის ბოლოს. ეს მუხლი იძლევა პასუხს დანიელის მერვე თავის მეცამეტე მუხლში დასმულ კითხვაზე, რომელიც ამბობს: „რამდენ ხანს გაგრძელდება ხილვა ყოველდღიური მსხვერპლის შესახებ და გამაპარტახებელი დანაშაულის შესახებ, რომ როგორც საწმიდარი, ისე ლაშქარი ფეხქვეშ გათელილ იქნეს?“ მეთოთხმეტე მუხლი მიუთითებს, რომ საწმიდრის განწმენდა დაიწყებოდა ორი ათას სამასი წლის ბოლოს. ეზეკიელი ამბობს, რომ ღმერთი „წაიყვანს ისრაელის ძეებს ხალხთა შორისიდან, სადაც კი წასულნი არიან, და შეკრებს მათ ყოველი მხრიდან, ... და შეკრებილი ერი აღარ შეიბილწავს თავს“, რადგან ღმერთი „განწმენდს მათ; და ისინი იქნებიან ჩემი ერი, და მე ვიქნები მათი ღმერთი.“

1844 წლის 22 ოქტომბერს, მეორე „მოსვლა“, რომელსაც დას უაიტი მოიხსენიებდა, იყო დანიელის მეშვიდე თავის მეცამეტე მუხლის აღსრულება, სადაც აღნიშნულია, რომ კაცის ძე მივიდოდა ძველთაგან არსებულთან, რათა მიეღო სამეფო. ეზეკიელი ამბობს, რომ ღმერთი „გახდის მათ ერთ ერად იმ ქვეყანაში, ისრაელის მთებზე; და ერთი მეფე იქნება მეფე მათ ყოველთათვის.“ ეზეკიელი ქრისტეს მეფედ წარმოაჩენს სახელით „დავითი“, როდესაც ამბობს, რომ „დავითი, ჩემი მორჩილი, იქნება მეფე მათზე.“ იგი ასევე მიუთითებს, რომ ქრისტე, როგორც დავითი, იქნებოდა მათი „ერთი მწყემსი“ და რომ მისი „მორჩილი დავითი“ ასევე „იქნება მათი მთავარი სამარადისოდ.“ მეფეს, განსაზღვრებით, სჭირდება თავისი წოდება როგორც მეფეს, და სჭირდება სამფლობელო, რომელზეც იმეფებს, და თავისი სამეფოს ქვეშევრდომნი. თუ ქვეშევრდომნი არ იქნებიან, არც სამეფო იარსებებს.

მე ვიხილე ღამის ხილვებში, და, აჰა, ერთი კაცის ძის მსგავსი მოდიოდა ცის ღრუბლებით, და მივიდა ძველთაძველთან, და მიიყვანეს იგი მის წინაშე. და მიეცა მას ხელმწიფება, და დიდება, და სამეფო, რათა ყველა ხალხი, ერი და ენა ემსახუროს მას; მისი ხელმწიფება არის საუკუნო ხელმწიფება, რომელიც არ გადავა, და მისი სამეფო — ის, რომელიც არ განადგურდება. დანიელი 7:13, 14.

სისტერ უაიტის მიერ განსაზღვრული მესამე „მოსვლა“ იყო ის, როცა ქრისტე, როგორც „აღთქმის მაცნე“, უეცრად მოვიდა თავის ტაძარში ლევის ძეთა განსაწმენდად. ეზეკიელი ამბობს, რომ ქრისტე „განწმენდს მათ; და ისინი იქნებიან ჩემი ერი, და მე ვიქნები მათი ღმერთი“, და რომ „უფრო მეტიც“, იგი დადებს „მათთან მშვიდობის აღთქმას“, რომელიც იქნება „მარადიული აღთქმა“. ეს აღთქმა აღსრულდებოდა მაშინ, როდესაც ღმერთი „დაამკვიდრებდა“ თავის „საწმიდარს მათ შორის“, და რომ „წარმართნი შეიცნობენ, რომ მე, უფალი, ვწმენდ ისრაელს, როცა ჩემი საწმიდარი იქნება მათ შორის“.

აჰა, მე ვგზავნი ჩემს მაცნეს, და ის გამიშვადებს გზას ჩემს წინაშე; და უფალი, რომელსაც ეძებთ, უეცრად მოვა თავის ტაძარში, აღთქმის მაცნე, ვისითაც ხარობთ; აჰა, მოვა იგი, ამბობს ცაბაოთ უფალი. მაგრამ ვინ დაითმენს მისი მოსვლის დღეს? და ვინ დადგება, როცა იგი გამოჩნდება? რადგან იგი არის როგორც გამომდნობის ცეცხლი და როგორც მრეცხავთა საპონი; და დაჯდება როგორც ვერცხლის

გამომდნობი და განმწმენდელი; და განწმენდს ლევის ძეებს და განწმენდს მათ, როგორც ოქროსა და ვერცხლს, რათა შესწირონ უფალს მსხვერპლი სიმართლით. მაშინ სასიამოვნო იქნება უფლისათვის იუდასა და იერუსალიმის შესაწირავი, როგორც ძველ დღეებში და როგორც უწინდელ წლებში. მალაქია 3:1–4.

მაცნე, რომელმაც ქრისტესთვის გზა გაამზადა — აღთქმის „მაცნე“ 1798-იდან 1844 წლამდე პერიოდის ისტორიაში — იყო ელია, როგორც იგი უილიამ მილერში იყო წარმოდგენილი. როდესაც ქრისტე მოულოდნელად მოვიდა თავის ტაძარში, მან „ლევის ძენი“ განწმინდა, როგორც „დამადნობელის ცეცხლმა.“

სხვა „მოსვლა“, რომელიც აღსრულდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, იყო სიძის მოსვლა. ეზეკიელი ორჯერ განსაზღვრავს, რომ ერი, რომელიც ორი კვერთხისგან შეიკრიბა, იქნებოდა ღვთის „ერი“, და რომ იგი „იქნება მათი ღმერთი“. ეს ქორწინებით აღსრულდა. 1844 წლის 22 ოქტომბერს ოთხივე წინასწარმეტყველება, რომელიც აღსრულდა და რომელთაც დას უაიტი მოიხსენიებს, ყველა ეზეკიელის ორი კვერთხის მოწმობით არის განსაზღვრული.

ელია წარმოადგენს მაცნეს, რომელიც გზას უმზადებს აღთქმის მაცნეს. ქრისტემ იოანე ნათლისმცემელი ამოიწყო იმ მაცნედ, რომელმაც გზა მოუმზადა მის პირველ მოსვლას. დები უაითმა უილიამ მილერი ელიად განსაზღვრა, და მილერმა გზა მოუმზადა ქრისტეს, რომ მოსულიყო როგორც „მღვდელმთავარი“, „კაცის ძე“, „აღთქმის მაცნე“ და „სიძე“.

სამწელიწად-ნახევრის შემდეგ ელია სარეპტადან მოვიდა, სადაც ქვრივთან და მის ძესთან იყო დარჩენილი, და ახაბს უბრძანა, მთელი ისრაელი ქარმელზე მოეწვია. ეზეკიელი ამბობს, რომ წარმართნი გაიგებდნენ, რომ ღმერთი არის ღმერთი, როცა იგი თავის საწმიდარს მოათავსებდა იმ ერის შუაგულში, რომელიც ორი ჯოხიდან იყო შეკრებილი. ქარმელის მთაზე ელიამ ისრაელს უთხრა, აერჩიათ, ღმერთი იყო ღმერთი თუ ბაალი იყო ღმერთი, მაგრამ მან ეს საკითხი დააყენა არა მხოლოდ იმ კონტექსტში, თუ ვინ იყო ჭეშმარიტი ღმერთი, არამედ იმ კონტექსტშიც, თუ ვინ იყო ჭეშმარიტი წინასწარმეტყველი.

და მივიდა ელია მთელ ხალხთან და თქვა: როდემდე უნდა იდგეთ ორ აზრს შორის? თუ უფალია ღმერთი, მიჰყევით მას; ხოლო თუ ბაალია, მაშინ მას მიჰყევით. და ხალხმა ერთი სიტყვაც არ მიუგო მას. მაშინ უთხრა ელიამ ხალხს: მე, მხოლოდ მე დავრჩი უფლის წინასწარმეტყველად; ხოლო ბაალის წინასწარმეტყველნი ოთხას ორმოცდაათი კაცი არიან. 3 მეფეთა 18:21, 22.

მთელმა ისრაელმა, ახაბის ჩათვლით, შეიცნო, რომ ელიის ღმერთი იყო ღმერთი, როცა ცეცხლი ჩამოვიდა ზეციდან და შთანთქა ელიის შესაწირავი. ცეცხლის ჩამოსვლა ქარმელის მთაზე აღნიშნავს იმ დროს, როცა ღმერთმა თავისი საწმიდარი მოათავსა ორ კვერთხად ქცეული ერის შუაგულში. ქარმელის მთაზე ცეცხლის სასწაულმა ცხადყო, რომ ღმერთი იყო ღმერთი, ხოლო ბაალი — ცრუ ღმერთი.

სარეფთაში აღსრულებულმა სასწაულმა, როცა ელიამ ქვრივის მკვდარ ძეზე სამჯერ დაიწვა, დაუმტკიცა მას, რომ ელია ღვთის კაცი იყო; და ქარმელზე აღსრულებულმა

სასწაულმაც იგივე შეასრულა. ქარმელის ცეცხლმა არა მხოლოდ დაამტკიცა, რომ ღმერთი ღმერთია, არამედ წარმოაჩინა, რომ ელია ღვთის ჭეშმარიტი წინასწარმეტყველი იყო, ზაალის წინასწარმეტყველებისა და კორომთა წინასწარმეტყველების საპირისპიროდ. 1840-დან 1844 წლამდე ისტორიის განმავლობაში მილერი და მილერიტები ცხადად გამოავლინეს, რომ ჭეშმარიტი წინასწარმეტყველები იყვნენ, განდგომილი პროტესტანტიზმის ცრუ წინასწარმეტყველთა საპირისპიროდ, რომლებმაც სწორედ იმავე ისტორიის განმავლობაში გამომჟღავნეს, რომ იუბელის ასულები იყვნენ.

ელია ქარმელზე წარმოადგენს ჭეშმარიტი პროტესტანტული რქის იდენტიფიცირების საქმეს, რადგან ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოს, გამოცხადების მეცამეტე თავის მიწის მხეცს, აქვს პროტესტანტიზმის რქა და რესპუბლიკანიზმის რქა, და მან თავისი მმართველობა სწორედ 1798 წელს დაიწყო. 1798 წელს, იუბელის მმართველობის სამნახევარი წლის დასასრულს, ელია სარეპტადან მოვიდა, რათა მკაფიოდ განესხვავებინა, რომელი ეკლესია იყო მიწის მხეცზე პროტესტანტიზმის რქა.

სარეფთელი ქვრივი მიემართებოდა თიატირის ისტორიიდან ქორწინებისკენ, სადაც მისი ქვრივობა უნდა გაუქმებულიყო. მისი აღდგინებული ძე განასახიერებს მათ, ვინც იუბელმა გვალვის სამწელიწად-ნახევრის განმავლობაში დახოცა. ორი ჯოხი, რომელსაც იგი ცეცხლისთვის აგროვებდა, იყო ხორციელი ისრაელის ორი სახლი, რომელნიც ერთ ერად უნდა შეკრებილიყვნენ, და ის ერი სულიერი ისრაელი იყო. ქვრივს ეს ორი ჯოხი უნდა გამოეყენებინა ცეცხლის დასანთებად, რაც ქარმელზე და 1844 წლის 22 ოქტომბერს აღსრულდა, როდესაც აღთქმის მაცნემ ლევის ძენი „გამომდნობელის ცეცხლით“ განწმინდა.

ცეცხლი არის ღვთის სულის გადმოღვრის სიმბოლო, რაც მოხდა ქარმელზე და შუაღამის ძახილში, რომელმაც კულმინაციას მიაღწია 1844 წლის 22 ოქტომბერს.

და როცა სულთმოფენობის დღე სრულად დადგა, ყველანი ერთსულოვნად იყვნენ ერთად ერთ ადგილას. და უეცრად მოისმა ზეციდან ხმა, როგორც ძლიერი ქროლვისა, და მან აავსო მთელი სახლი, სადაც ისინი ისხდნენ. და მოევლინათ მათ გაყოფილი ენები, ვითარცა ცეცხლისა, და თითოეულ მათგანზე დაეშვა. და ყველანი აღივსნენ სულიწმიდით და იწყეს ლაპარაკი სხვადასხვა ენებზე, როგორც სული ამღევდა მათ წარმოთქმის ძალას. საქმეები 2:1–4.

სულის გადმოღვრა წარმოადგენს უწყების გამოცხადებას, ხოლო ქვრივი აპირებდა ცეცხლის დანთებას, რათა მოემზადებინა საკვები საჭმელად, რაც უწყებაა.

და მივედი ანგელოზთან და ვუთხარი მას: მომეცი მცირე წიგნი. ხოლო მან მითხრა მე: აიღე და შეჭამე იგი; და მუცელს გაგიმწარებს, მაგრამ შენს ზაგეში თაფლივით ტკბილი იქნება. და ავიღე მცირე წიგნი ანგელოზის ხელიდან და შევჭამე იგი; და ჩემს ზაგეში თაფლივით ტკბილი იყო; და როგორც კი შევჭამე იგი, ჩემი მუცელი გამწარდა. გამოცხადება 10:9, 10.

ცნობა, რომელიც აქაბმა მაშინვე გამოუცხადა იუბელს, ეს იყო: ელიას ღმერთი არის ჭეშმარიტი ღმერთი, რადგან აქაბმა ახლახან იხილა, რომ ელიას ღმერთმა ცეცხლით

უპასუხა. ცნობა, რომელიც 1844 წლის 22 ოქტომბერს მყისვე გაიხსნა, იყო მესამე ანგელოზის უწყება. ორივე შემთხვევაში, აქაბის მიერ გადაცემული ცნობა თუ მესამე ანგელოზის უწყება, იზებელს მძვინვარებას ჰგვრის.

მაგრამ აღმოსავლეთიდან და ჩრდილოეთიდან მოსული ამბები შეაშფოთებენ მას; ამიტომ გამოვა იგი დიდი რისხვით, რათა გაანადგუროს და სრულიად მოსპოს მრავალი. დანიელი 11:44.

დანიელის „ცნობები აღმოსავლეთიდან და ჩრდილოეთიდან“ წარმოადგენს იმ უწყებას, რომელიც განარისხებს ჩრდილოეთის მეფეს, რომელიც არის იზებელი, და იგი იწყებს დედამიწის ისტორიის უკანასკნელ დევნას. ეს უწყება წარმოდგენილი იყო აქაბის უწყებით იზებელისადმი და მესამე ანგელოზის უწყების მოსვლით სამსჯავროს გახსნისას 1844 წელს.

აქაბმა იზებელს აუწყა ყოველივე, რაც ელიამ გააკეთა, და ისიც, თუ როგორ დახოცა მან ყველა წინასწარმეტყველი მახვილით. მაშინ იზებელმა ელჩი გაუგზავნა ელიას და შეუთვალა: ასე მიყონ ღმერთებმა და უარესიც დამმართონ, თუ ხვალ ამ დროისათვის შენს სიცოცხლეს ერთ-ერთი მათგანის სიცოცხლეს არ გავუტოლებ. 3 მეფეთა 19:1, 2.

ელია, როგორც სიმბოლო, წარმოდგენილია უდაბნოს დროითი პერიოდით 538-დან 1798 წლამდე. შემდეგ, 1798 წელს, ელია ისტორიაში უილიამ მილერის სახით ჩნდება. 1844 წელს ელია ზეციდან ჩამოიყვანს შუალამის ღალადის ცეცხლს. შემდეგ, 1863 წელს, ელია და მისი უწყება უარყოფილ იქნა. მისი უწყება იყო მოსეს უწყება „შვიდი ჟამის“ შესახებ, რომელიც აგრეთვე წარმოდგენილია ეზეკიელის ორი კვერთხის უწყებით. ორი კვერთხის შეკრება მათი გაფანტვის დასასრულს იყო სარეფთელი ქვრივის უწყება, და მან ორი კვერთხი შეკრიბა ტრაპეზის მომზადებამდე.

ჯეიმსისა და ელენ უაითის თანახმად, მილერიტული ადვენტიზმი 1856 წელს ლაოდიკიურ ადვენტიზმად იქცა, ხოლო როდესაც მათ შემდგომში, 1863 წელს, უარყვეს ელიის მიერ მოტანილი მოსეს „შვიდი დროის“ უწყება, მათ გააუქმეს ლოგიკური უნარი, გაეგოთ იმ „შვიდი დროის“ შესახებ ცოდნის გამრავლება, რომლის წარმოჩენასაც ღმერთი 1856 წელს ცდილობდა (ჰაირამ ედსონის რვა დაუსრულებელი სტატიის მეშვეობით). ლოგიკამ ისინი აიძულა, დაეწყოთ იმ ფუნდამენტური ჭეშმარიტებათა სისტემის ნგრევა, რომლის შეკრებაშიც ანგელოზები უილიამ მილერს უძღვებოდნენ. პირველი „ქვა“, რომელიც მილერმა აღმოაჩინა, იყო ის საძირკვლის ქვა, რომელზედაც ლაოდიკიური ადვენტიზმი მთელი თავისი ისტორიის განმავლობაში წაბორძიკდებოდა. ჭეშმარიტების იმ პირველი ქვის უარყოფამ წარმოშვა ლაოდიკიის სიბრმავე — სიმპტომი, რომელიც განკურნებადია, მაგრამ იშვიათად ეძიებენ მის განკურნებას.

ტაძრის განწმენდა, რომელიც დაიწყო 1844 წლის 22 ოქტომბერს, მოიცავდა იმ „ლაშქრის“ განწმენდასაც, რომელიც დანიელის 8:13-ში ტაძართან ერთად იყო გათელილი. ლაშქარი წარმოდგენილი იყო იმ „ორ ჯოხში“, რომელიც ცარეფათის ქვრივმა ცეცხლისთვის შეაგროვა. ეს ორი ჯოხი ძველი სიტყვასიტყვითი ისრაელის

ორი სახლი იყო. სიტყვასიტყვითი ეფრემი და იუდა უნდა შეკრებილიყვნენ ერთ სულიერ ერად და გასამართლების გახსნისას აღთქმის მაცნის მიერ განწმენდილიყვნენ. ეს ორი ერი იყო ის „ლაშქარი“, რომელიც გათელილი იყო.

ეზეკიელის აღთქმა ეს იყო, რომ ღმერთი „წაიყვანს ისრაელის ძეთაგან წარმართთა შორის, სადაც ისინი არიან წასულნი“, და „შეკრებს მათ“ და „მიიყვანს მათ თავიანთსავე ქვეყანაში“. ხორციელი ისრაელის ქვეყანა იყო დიდებული ქვეყანა, ანუ აღთქმული ქვეყანა, ანუ იუდა. სულიერი დიდებული ქვეყანა 1798 წელს იყო გამოცხადების მეცამეტე თავში მოხსენიებული ორქიანი მიწიერი მხეცის ქვეყანა.

იმ დღეს, როდესაც აღვმართე ჩემი ხელი მათ მიმართ, რათა გამომეყვანა ისინი ეგვიპტის ქვეყნიდან იმ ქვეყანაში, რომელიც მათთვის მქონდა შერჩეული, რძითა და თაფლით მდინარი, რომელიც არის დიდება ყოველი ქვეყნისა.... ასევე აღვმართე ჩემი ხელი მათ მიმართ უდაბნოში, რომ არ შევიყვანდი მათ იმ ქვეყანაში, რომელიც მათთვის მქონდა მიცემული, რძითა და თაფლით მდინარში, რომელიც არის დიდება ყოველი ქვეყნისა. ეზეკიელი 20:6, 15.

ისრაელის ორი პირდაპირი სახლი ცხოვრობდა იმ ქვეყანაში, რომელიც იყო „ყველა ქვეყნის დიდება“, იმ ქვეყანაში, სადაც „დიოდა“ „რძე და თაფლი“. როდესაც ისრაელის ეს ორი პირდაპირი სახლი სულიერ ისრაელად შეიკრიბა, მათ აღეთქვათ, რომ თავიანთივე ქვეყანაში დაემკვიდრებოდნენ. სულიერი „დიდებული ქვეყანა“ არის ადგილი, სადაც მიწის მხეცის მმართველობის დროს დასაწყისში მიღწეული მოძრაობა და დასასრულში ას ორმოცდაოთხი ათასის მოძრაობა მდებარეობს. მოძრაობა, რომელიც ას ორმოცდაოთხი ათასს წარმოადგენს, შეიმდგება ადრულიყო მხოლოდ მიწის მხეცის ქვეყანაში. ნებისმიერი სხვა ქვეყნიდან წარმომდგარი მოძრაობა, რომელიც თავს მესამე ანგელოზის მოძრაობად აცხადებს, ყალბია, რადგან ალფა და ომეგა ყოველთვის დასასრულს დასაწყისით წარმოაჩენს.

ღმერთის განუმეორებელმა წყალობამ და კურთხევებმა უხვად გადმოიღვარა ჩვენს ერზე; იგი იყო თავისუფლების ქვეყანა და მთელი დედამიწის დიდება. მაგრამ ნაცვლად იმისა, რომ ღმერთისთვის მადლიერება დაგვებრუნებინა, ნაცვლად იმისა, რომ პატივი მიგვეგო ღმერთისა და მისი რჯულისთვის, ამერიკის სახელით ქრისტიანებად აღმსარებელნი აღივსნენ სიამაყით, ვერცხლისმოყვარეობითა და თვითკმარობით....

„დრო მოვიდა, როდესაც სამართალი ქუჩებში დაეცა, და სიმართლე ვერ შედის, და ვინც ბოროტებას განემორება, თავს ნადავლად აქცევს. მაგრამ უფლის მკლავი არ შემოკლებულა ისე, რომ ხსნა არ შეეძლოს, და მისი ყური არ დამძიმებულა ისე, რომ ვერ ისმენდეს. შეერთებული შტატების ხალხი იყო განსაკუთრებული წყალობის მქონე ხალხი; მაგრამ როდესაც ისინი შეზღუდნენ რელიგიურ თავისუფლებას, უარყოფენ პროტესტანტიზმს და მფარველობას გაუწევნ პაპიზმს, მათი დანაშაულის საზომი აღივსება, და „ეროვნული განდგომილება“ ზეცის წიგნებში ჩაიწერება. ამ განდგომილების შედეგი იქნება ეროვნული დაღუპვა.“ Review and Herald, May 2, 1893.

დანიელის მერვე თავის მეცამეტე და მეთოთხმეტე მუხლები მიუთითებს როგორც საწმიდრის, ისე მხედრობის გათელვაზე. მხედრობა იყო პირდაპირი ისრაელის ორი სახლი. იერუსალიმი დათრგუნული იყო ბნელი საუკუნეების ათას ორას სამოცი წლის განმავლობაში.

და მომეცა ლერწამი, კვერთხის მსგავსი; და ანგელოზი იდგა და ამბობდა: ადექი და გაზომე ღვთის ტაძარი, სამსხვერპლო და მასში თაყვანისმცემელნი. ხოლო ტაძრის გარე ეზო დატოვე და ნუ გაზომავ მას, რადგან იგი წარმართებს მიეცა; და წმიდა ქალაქს ისინი ფეხქვეშ გათელავენ ორმოცდაორ თვეს. გამოცხადება 11:1, 2.

იოანეს გამოცხადების მეთერთმეტე თავში ეძლევა ბრძანება, გაზომოს არა მხოლოდ ტაძარი, არამედ აგრეთვე „მასში თაყვანისმცემელნიც“. იოანე წინასწარმეტყველურად მოთავსებული იყო 1844 წლის 22 ოქტომბერთან, როდესაც მას ებრძანა გაეზომა ტაძარი და მასში თაყვანისმცემელნი.

და მე ავიღე ის პატარა წიგნი ანგელოზის ხელიდან და შევჭამე იგი; და ჩემს პირში იგი თაფლივით ტკბილი იყო; ხოლო როგორც კი შევჭამე იგი, ჩემი მუცელი გამწარდა. გამოცხადება 10:10.

გამოცხადების მეათე თავის მეათე მუხლში იოანემ წარმოადგინა 1844 წლის 22 ოქტომბრის მწარე იმედგაცრუება, და მას დაუყოვნებლივ ეთქვა, გაეზომა როგორც საწმიდარი, ისე მხედრობა. დანიელის მერვე თავის მეცამეტე მუხლის კითხვის საგანია როგორც საწმიდრის, ისე მხედრობის გაქელვა. იოანე გვაუწყებს, რომ „წარმართებს“ უნდა „დაეთრგუნათ“ „წმიდა ქალაქი“ „ორმოცდაორი თვის“ განმავლობაში. ორმოცდაორი თვე იყო ელიას სამი წელიწადი და ნახევარი. ეს იყო ბნელი საუკუნეები 538 წლიდან 1798 წლამდე. წინასწარმეტყველურად 1844 წლის 22 ოქტომბერში მდგომ იოანეს ეთქვა, დაეტოვებინა ეზო და „ნუ გაზომავ მას, რადგან იგი მიეცა წარმართებს, და წმიდა ქალაქს ისინი ფეხქვეშ გათელავენ ორმოცდაორი თვის განმავლობაში.“

როდესაც იოანეს ებრძანა გაეზომა „ტაძარი, და სამსხვერპლო, და მასში თაყვანისმცემელნი“, დანიელის მერვე თავისა და მეცამეტე მუხლის სიტყვებით, მას ებრძანა გაეზომა საწმიდარი და მხედრობა. თუ იოანეს ებრძანა, რომ არ დაეთვალა ათას ორას სამოცი წელი, მაშინ მას უნდა გაეზომა 1798 წლიდან იქამდე, სადაც იგი 1844 წელს იდგა. 1798-დან 1844 წლამდე, როდესაც იზომება, ორმოცდაექვს წელს წარმოადგენს. ორმოცდაექვსი წლის დასაწყისი იყო 1798 წელს, როდესაც მოსეს „შვიდი ჟამი“ ისრაელის ჩრდილოეთ სახლზე აღსრულდა. ორმოცდაექვსი წლის დასასრული იყო 1844 წელს, როდესაც მოსეს „შვიდი ჟამი“ ისრაელის სამხრეთ სახლზე აღსრულდა. იოანეს გაზომვა ორმოცდაექვს წელს უტოლდება. რიცხვი ორმოცდაექვსი ტაძრის სიმბოლოა. იესომ თქვა: დაანგრეთ ეს ტაძარი, და სამ დღეში აღვადგენ მას; მაგრამ მოჰაექრე იუდეველები დაობდნენ, რომ ტაძარი ორმოცდაექვს წელიწადში იყო აგებული.

იესომ მიუგო და უთხრა მათ: დაანგრეთ ეს ტაძარი, და სამ დღეში აღვადგენ მას. მაშინ იუდეველებმა უთხრეს: ეს ტაძარი ორმოცდაექვსი წელი შენდებოდა, და შენ სამ დღეში აღადგენ მას? ხოლო იგი თავის სხეულის ტაძარზე ლაპარაკობდა. იოანე

2:19–21.

იესომ მიიღო ადამის ხორცი ადამის დაცემის შემდეგ, მისი ყველა მემკვიდრეობით მიღებული დაკნინებითურთ, რათა მოეცა მაგალითი, რომ ჩვენც დაგვეძლია, როგორც მან სძლია. ორი მოწმის საფუძველზე, იმის სწავლება, რომ ქრისტეს ხორცი არ შეიცავდა ცოდვის ოთხი ათასი წლის განმავლობაში დაგროვილ მემკვიდრეობით დაკნინებებს, ბაბილონის ღვინის ქადაგებაა, რადგან იმის სწავლება, რომ ქრისტემ არ მიიღო ეს მემკვიდრეობითი სისუსტეები, კათოლიციზმის ერთ-ერთი ძირითადი დოქტრინაა.

და ყოველი სული, რომელიც არ აღიარებს, რომ იესო ქრისტე ხორციელად მოვიდა, ღვთისაგან არ არის; და ეს არის ანტიქრისტეს სული, რომლის შესახებაც გსმენიათ, რომ მოვიდოდა; და იგი ახლაც უკვე არის ქვეყნიერებაში. 1 იოანე 4:3.

რადგან მრავალნი მაცდურნი გამოვიდნენ წუთისოფლად, რომელნიც არ აღიარებენ იესო ქრისტეს ხორციელად მოსულად. ეს არის მაცდური და ანტიქრისტე. 2 იოანე 1:7.

ქრისტეს სხეულის ტაძარი იყო ყოველი ადამიანის სხეულის ტაძარი.

„ქრისტე სატანის ცდუნებათა გადასატანად ისეთივე ხელსაყრელ მდგომარეობაში არ იყო უკაცრიელ უდაბნოში, როგორშიც ადამი იყო, როცა იგი ედემში გამოიკადა. ღმრთის ძემ დაიმდაბლა თავი და მიიღო კაცობრივი ბუნება მას შემდეგ, რაც მოდგმა ოთხი ათასი წლის განმავლობაში იყო გადახვეწილი ედემიდან და თავისი თავდაპირველი სიწმინდისა და სიმართლის მდგომარეობიდან. ცოდვა საუკუნეთა განმავლობაში თავის საშინელ კვალს ასვამდა ადამიანთა მოდგმას; და ფიზიკური, გონებრივი და ზნეობრივი გადაგვარება სუფევდა მთელ კაცობრიობაში.

„როდესაც ადამს ედემში მაცდური დაესხა თავს, იგი ცოდვის შეზღაღვის გარეშე იყო. იგი ღმრთის წინაშე თავისი სრულყოფილების ძალით იდგა. მისი არსების ყოველი ორგანო და უნარი თანაბრად იყო განვითარებული და ჰარმონიულად გაწონასწორებული.“

„ქრისტე, განსაცდელის უდაბნოში, ადამის ადგილას დადგა, რათა გადაეტანა ის გამოცდა, რომლის ატანაც მან ვერ შეძლო. აქ ქრისტემ ცოდვილის სახელით გაიმარჯვა, ოთხი ათასი წლის შემდეგ, რაც ადამმა თავისი სახლის ნათელს ზურგი აქცია. ღვთის თანდასწრებისგან განშორებული ადამიანური მოდგმა ყოველი მომდევნო თაობის განმავლობაში სულ უფრო შორდებოდა იმ თავდაპირველ სიწმინდეს, სიბრძნესა და ცოდნას, რომლებიც ადამს ედემში ჰქონდა. ქრისტემ იტვირთა მოდგმის ცოდვები და უძლურებანი ისეთი სახით, როგორადაც ისინი არსებობდა, როდესაც იგი დედამიწაზე მოვიდა ადამიანის დასახმარებლად. მოდგმის სახელით, დაცემული ადამიანის სისუსტეებით დამძიმებულს, მას უნდა გაეძლო სატანის ცდუნებებისთვის ყველა იმ საკითხში, რითაც ადამიანი იქნებოდა თავდასხმის ქვეშ მოქცეული.“ Selected Messages, წიგნი 1, 267, 268.

იოანეს მეორე თავში ქრისტე თავის სხეულზე, როგორც ტაძარზე, ლაპარაკობდა, და მისი სხეულ-ტაძარი იყო ადამიანის — ოთხი ათასი წლის დაგროვილი სისუსტის გადაგვარებებით დამძიმებული ადამიანის — სხეული. ადამიანური ტაძარი,

რომელსაც ქრისტე მოიხსენიებდა, შედგება ორმოცდაექვსი ქრომოსომისაგან. როცა მოსე სინაიზე ავიდა, რათა მიეღო რჯული და მითითება ტაძრის აღმართვისათვის, იგი მთაზე ორმოცდაექვსი დღე იყო. ეზეკიელი მიუთითებს ქრისტეზე, რომელიც თავის ტაძარს ორ კვერთხს შორის „შუაგულში“ ათავსებს. დროის მონაკვეთი ჩრდილოეთის სამეფოსა და სამხრეთის სამეფოს შვიდი ჟამის დასრულებიდან, რომლის გაზომვაც იოანეს ებრძანა, ორმოცდაექვსი წელი იყო, და იგი წარმოადგენდა 1798-სა და 1844 წლებს შორის არსებულ „შუაგულს“, ანუ დროის მონაკვეთს. ამ ორმოცდაექვსი წლის განმავლობაში იესომ აღმართა სულიერი ტაძარი, რომელსაც იგი უეცრად განწმენდა, როცა აღთქმის მაცნედ მოვიდოდა. როგორც აღთქმის მაცნე, იგი თავის რჯულს თავის ხალხს გულებზე დაუწერდა. ეს რჯული წარმოადგენილია ორი ფიქალით. პირველ ფიქალზე ოთხი მცნებაა, მეორეზე — ექვსი. ერთად ისინი ორმოცდაექვსს წარმოადგენენ.

1798 წლიდან 1844 წლამდე სულიერი ისრაელის შეკრება წარმოადგენს სულიერი ისრაელის შეკრებას, მაგრამ იგი ასევე წარმოადგენს ტაძრის დაფუძნებას.

ვისთანაც მიახლოვებულნი, როგორც ცოცხალ ქვას, ადამიანთაგან უარყოფილს, ხოლო ღმრთის მიერ რჩეულსა და პატივდებულს, თქვენც, როგორც ცოცხალი ქვები, აღეშენებით სულიერ სახლად, წმიდა მღვდლობად, რათა შესწიროთ სულიერი მსხვერპლნი, იესო ქრისტეს მიერ ღმრთისთვის სათნონი.

ამიტომაც წერილში ნათქვამია: აჰა, ვდებ სიონში უმთავრეს კუთხის ქვას, რჩეულს, ძვირფასს; და ვისაც იგი სწამს, არ შერცხვება.

ამიტომ თქვენთვის, რომელნიც გწამთ, იგი ძვირფასია; ხოლო ურჩოთათვის — ქვა, რომელიც მშენებლებმა უარყვეს, იგი იქცა კუთხის თავად, და დაბრკოლების ქვად და საცთურის კლდედ მათთვის, რომელნიც სიტყვაზე წაბორძიკდებიან, ურჩნი რომ არიან; რისთვისაც დანიშნულნიც იყვნენ.

ხოლო თქვენ ხართ რჩეული მოდგმა, სამეფო სამღვდელოება, წმიდა ერი, გამორჩეული ხალხი, რათა გამოაცხადოთ ქებანი მისნი, რომელმაც სიბნელიდან მოგიწოდათ თავისი საკვირველი ნათლისკენ; თქვენ, რომელნიც ოდესღაც ხალხი არ იყავით, ახლა კი ღვთის ხალხი ხართ; რომელთაც წყალობა არ გქონდათ მიღებული, ახლა კი წყალობა მიიღეთ. 1 პეტრე 2:4-10.

ტაძარი, რომელიც აშენდა 1798 წლიდან 1844 წლამდე, მოიცავს იმ ჯგუფს, რომელიც ურჩობისათვის იყო „დანიშნული“. მათი ურჩობა გამოვლინდა „შვიდი დროის“, „კუთხის ქვის“, „ქვისა, რომელიც მშენებლებმა დაიწუნეს“, უარყოფაში, რომელიც არის „შებრკოლების კლდე“ და „დაბრკოლების ქვა“.

კლასმა, რომელიც იყო „ღვთის მიერ არჩეული“, „ცოცხალ ქვად“ შეიცნო ის „ქვა“, რომელიც „კაცთაგან უარყოფილი“ იყო, და როგორც „ქვა“, რომელიც „ღვთის მიერ იყო არჩეული და“ იყო „ძვირფასი“. „ღვთის მიერ არჩეულნი“, „არჩეული მოდგმა“, „უწინარეს ჟამს“ იყვნენ „არა ხალხი, არამედ“ მაშინ უნდა გამხდარიყვნენ „ღვთის ხალხი“. როდესაც ღმერთმა შეკრიბა ორი კვერთხი, მან ისინი „წარმართთა“ შორისგან გამოიყვანა. ისინი მის ხალხად უნდა ქცეულიყვნენ, როდესაც მან ეს ორი ერი ერთეზად

შექვრა 1798 წლიდან 1844 წლამდე, ორმოცდაექვსი წლის განმავლობაში.

არსებობს მხოლოდ ერთი საფუძველი, და ეს საფუძველი არის იესო ქრისტე; მაგრამ „დაბრკოლების ქვა“, რომელიც იმ ისტორიის საფუძველი იყო და ურჩთა მიერ იქნა უარყოფილი, იყო მოსეს „შვიდი დრო“. როდესაც „შვიდი დრო“ 1863 წელს იქნა უარყოფილი, ეს იესო ქრისტეს უარყოფა იყო.

იგავების ის ნაზავი, რომელიც ასკვნის, რომ საწმიდრის განწმენდა, რომელიც 1844 წლის 22 ოქტომბერს დაიწყო, მხოლოდ ორ ათას სამასწლიანი წინასწარმეტყველების აღსრულება იყო, განსაზღვრავს ცარიელ საწმიდარს, საწმიდარს მასპინძლის გარეშე, სამეფოს მოქალაქეთა გარეშე. შთაგონებით მოცემული საწმიდრისთვის არ არსებობს ისეთი დანიშნულება, რომელიც უფრო მაღალი მნიშვნელობისა და უპირატესობისა იყოს, ვიდრე ის, რაც ღმერთმა თქვა, რომ საწმიდრის დანიშნულებაა.

და შემოქმნან მე საწმიდარი, რათა დავმკვიდრდე მათ შორის. გამოსვლა 25:8.

წმინდა წერილებში ღვთის საწმიდარი ყოველთვის დაკავშირებულია მის ხალხთან, რომელიც ლაშქარია. ზეციელის ორი კვერთხი, რომლებიც ორ ერად არიან განსაზღვრულნი, ერთ ერად უნდა ქცეულიყვნენ, და ღვთის საწმიდარი მათ შორის უნდა ყოფილიყო. დანიელის მერვე თავის მეცამეტე მუხლის კითხვის არასწორად წარმოჩენა, რათა დაიფაროს ის, რაც სინამდვილეში იკითხება ამ კითხვით, იმავდროულად ნიშნავს იმ „ერთ წმინდანის“ უარყოფასაც მეცამეტე მუხლში, რომელსაც დაევალა ამ კითხვაზე პასუხის გაცემა.

შემდეგ მოვისმინე ერთი წმიდის ლაპარაკი, და სხვა წმიდამ უთხრა იმ წმიდას, რომელიც ლაპარაკობდა: რამდენ ხანს გასტანს ხილვა ყოველდღიური მსხვერპლის შესახებ და გამაპარტახებელი ცოდვის შესახებ, რომ საწმიდარიც და მხედრობაც ფეხქვეშ გასათელად მიეცეს? და მან მითხრა მე: ორ ათას სამას დღემდე; შემდეგ კი საწმიდარი განიწმიდება. დანიელი 8:13, 14.

ზეციური არსება, რომელსაც ეს კითხვა დაუსვეს, იწოდება „ის განსაზღვრული წმიდანი“, ხოლო ეს გამოთქმა ნათარგმნია ებრაული სიტყვიდან „Palmoni“, რაც ნიშნავს საოცარ მთვლელს, საიდუმლოებათა მთვლელს. ამ მონაკვეთში, რომელიც ადვენტიზმის ცენტრალური ბოძი და საფუძველია, ქრისტე საკუთარ თავს წარმოადგენს როგორც საოცარ მთვლელს. იგი ამას აკეთებს სწორედ იქ, სადაც განსაზღვრავს კავშირს ბიბლიაში არსებულ ყველაზე ხანგრძლივ დროით წინასწარმეტყველებასა და ასევე ორათას სამასი დღის დროით წინასწარმეტყველებას შორის. ყველაზე ხანგრძლივი დროითი წინასწარმეტყველება არის მოსეს ფიცი, რომელიც არის ლევიანთა ოცდამეექვსე თავის შვიდი ჟამი. ეს არის წინასწარმეტყველება, რომელიც მიუთითებს ისრაელის ორივე სახლის გაფანტვასა და დამონებაზე, რომლებიც მეცამეტე მუხლში იდენტიფიცირებულნი არიან, როგორც „მხედრობა“, რომელიც გაითელება, ხოლო მეთოთხმეტე მუხლი მიუთითებს საწმიდრის გათელვის წინასწარმეტყველებაზე. ორივე წინასწარმეტყველება აღსრულდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, მას შემდეგ, რაც ცარფათის ქვრივმა აღთქმის მაცნის ცეცხლისათვის ორი შეშა შეაგროვა.

როდესაც ადვენტიზმმა უარყო წინასწარმეტყველური დროის ის პირველსავე ჭეშმარიტება, რომლის გასაგებადაც ანგელოზებმა უილიამ მილერი მიიყვანეს, მათ საკუთარი თავი დააბრმავეს. 1856 წელს, ჰაირამ ედსონის რვა მუხლის მეშვეობით, პალმონიმ სცადა შვიდი დროის შესახებ ნათლის გაზრდა, მაგრამ ამაოდ. მათ უარყვეს ლაოდიკეისთვის განკუთვნილი უწყება და მიიღეს ლაოდიკეის ხუთი ავთვისებიანი გამოვლინება, რითაც საკუთარი თავი ხუთ უგუნურ ქალწულად გამოავლინეს.

ესაიას მეშვიდე თავის სამოცდახუთი წელი, რომელიც თავის დასაწყისში მიუთითებს ძვ. წ. 742, ძვ. წ. 723 და ძვ. წ. 677 წლებზე, განმეორდა დასასრულის ისტორიაში 1798, 1844 და 1863 წლებში. ეს დასასრულის ისტორია წარმოდგენილია ეზეკიელის ოცდამეშვიდე თავში ორი კვერთხის შეკრებით, ხოლო სარეფთის ქვრივი (როგორც მას ახალი აღთქმის ბერძნულში უწოდებენ) არის ისტორია იმისა, თუ როგორ ამყარებს ღმერთი აღთქმით ურთიერთობას სულიერ ისრაელთან სულიერ იუდაში (დიდების ქვეყანაში) ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოს ისტორიის განმავლობაში. ეს ისტორია, როგორც სამოცდახუთი წლის წინასწარმეტყველების დასასრული, ასევე წარმოადგენს გამოცხადების მეცამეტე თავის მიწიერი მხედის დასაწყისს. ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოს დასაწყისში ორი კვერთხის შეერთება ასახავს ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოს დასასრულს. ეს ისტორია შეიცავს პროტესტანტიზმის რქისა და რესპუბლიკანიზმის რქის პარალელურ ისტორიას.

წინასწარმეტყველურად, ძალაუფლება, ანუ რქა, ანუ ერი, ანუ სამეფო, ანუ მეფე, ან თავი, გამოყენების კონტექსტის მიხედვით ურთიერთშემცვლელი სიმბოლოებია. ყველა ეს სიმბოლო ასევე მიუთითებს ორ კვერთხზე, რომელთაც ეზეკიელი ორ ერად განსაზღვრავს. მიწის მხედის წინასწარმეტყველური ისტორიის დასაწყისში პროტესტანტული რქა ერთ ერში, ანუ ერთ რქაში, შეიკრიბა. იმავე ისტორიის დასასრულს რესპუბლიკური რქა განდგომილ პროტესტანტიზმის რქასთან შეერთდება, რათა ერთი ერი შექმნას. ეს ერი იქნება გამოცხადების მეცამეტე თავის ზღვის მხედის ხატი. ლოგიკურად, თუ ჩვენ უარს ვამბობთ შვიდგზის წყევლის მოწმობის დანახვაზე (რომელიც პირდაპირი ისრაელის ორივე სახლზე აღსრულდა), მაშინ უეჭველად ვერ შევძლებთ დავინახოთ, თუ როგორ იქცა ძველი ისრაელის ეს ორი პირდაპირი სახლი 1844 წელს სულიერი ისრაელის ერად. თუ ამ ისტორიას ვერ ვხედავთ, მაშინ აბსოლუტურად „დაბნეულნი“ ვართ იმასთან დაკავშირებით, თუ როგორ განსაზღვრავს ეს ისტორია, შეერთებული შტატების დასაწყისში, დასასრულის ისტორიას, როდესაც რესპუბლიკური რქა იმეორებს შეკრების პროცესსა და შეერთებას, რომელიც დასაწყისში პროტესტანტული რქით იყო ნაჩვენები.

ჩვენ ამ ჭეშმარიტებათა განხილვას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.